

Com aquella mosca dins l'aigüera de la cuina plena d'aigua bruta

Carme Ramilo Martínez

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Ens trobem a només dotze quilòmetres de l'aeroport de *Rygge*. El vol FR 9369 cap a Girona surt a les 20.20 hores d'avui divendres 5 de febrer. Les set de la tarda. Sóc incapaç ara mateix d'assimilar res del que ha passat! No sé si el que sento és dolor o bé impotència... Només sé que em trobo immersa en una nebulosa anímica vomitiva. Sortosament, en Gunnar, un dels tres estudiants noruecs amb qui comparteixo pis al carrer Akersgata d'Oslo, m'ha acompanyat en el seu *Ford Ka* vermell fins a l'aeroport. Una pluja tímida, però constant i depriment (donades les circumstàncies del moment), ha mullat la meva ànima durant els poc més de quaranta minuts que portem de trajecte. La pal·lidesa de la meva cara ha fet prou evident que necessitava respirar aire, encara que fred i humit. En Gunnar ha obert uns quatre dits la seva finestra i la meva. Algunes gotes m'han acarolat amb fúria per recordar-me que encara existeixo... Sona "Kick Ass (We're young)", de Mika, a la ràdio. S'encén la meva ràbia i m'entren unes immenses ganes de saltar del cotxe, córrer i cridar sense control. Sento que tot és una veritable merda...!

Vaig arribar a la capital noruega ara fa quatre mesos per fer un curs d'Història de l'Art, centrat, sobretot, en l'obra d'Edvard Munch. Necessitava deslligar-me durant un temps prolongat del cordó umbilical, no sempre prou agraït ni reconfortant, de la docència. Una excedència per estudis durant un curs sencer m'oxigenaria per poder continuar creant. Necessito crear... Sempre he necessitat crear, des que tinc ús de raó... "Ruth, baixaràs a dinar, si us plau? T'estem esperant! Ja continuaràs després" - em cridava la mare sovint quan jo no tenia més de set o vuit anys i em tancava hores i hores a la meva habitació per

dibuixar i escriure. Aquesta afició de recloure'm encara perdura. La Vegard i la Silje, les altres estudiants que viuen amb en Gunnar i amb mi, m'han animat incansablement perquè exposi al Cafè Christiania, al carrer Nedre Vollgt, molt a prop del pis i de l'Storthinget. Una brusca i inesperada frenada de la furgoneta de davant m'ha rebotat el somni de l'exposició amb un brutal i visceral cop de maça...! Un gos que fugia vés a saber de què o de qui acaba de fer trontollar el dèbil fil que ens subjecta inqüestionablement al buit. En aquesta ocasió, el fil no s'ha trencat.

L'avió aterrarà a Girona a les 23.40 hores. Per una banda, ja hi voldria ser, però, per l'altra, no vull ni pensar en el que m'espera allà... Ara més que mai em repeteixo el tòpic clàssic *carpe diem*. Hòstia! Per què han de passar fets tan horribles i tan mancats de sentit? La Cati m'estarà esperant a l'aeroport i després baixarem a tot drap cap a l'hospital de Sant Pau. L'AP-7 a aquestes hores de la nit eixamplarà els seus pulmons per a nosaltres i acollirà tot el nostre dolor i la nostra ràbia continguda. Ahir dijous, quan la Roser em va trucar per dir-me el que li havia passat, a l'Elvira, vaig notar una onada de sal que em penetrava per la gola. M'ofegava, la meva ment s'ofegava amb un lent patiment, com aquella mosca dins l'aigüera de la cuina plena d'aigua bruta, i no podia escopir ni un d'aquells mortals grans de sal! La Vegard em va estirar al sofà i em va mantenir les cames aixecades sobre un parell de coixins, segons em va explicar, durant més de deu minuts. Jo no recordo absolutament res de tot això! D'aquí a dos mesos llargs, del 26 al 29 d'abril, l'Elvira tenia previst visitar Oslo en motiu del *Freedom Forum 2010*. Al Gunnar, a la Silje i a

la Vegard, no els importava que es quedés uns dies amb nosaltres al pis. Li he parlat tantes vegades del parc de Vigeland, situat al Frognerparken... L'ha de veure... Totes les escultures humanes, completament despullades, de totes les edats, desprenen una expressivitat tan increïblement gran que tens la sensació de sentir abocat el teu interior més fosc i més nítid, alhora, en cada una d'elles. Els braços dels infants que volen arrapar l'infinit amb força i amb tendresa per fer-se'l tot seu, per sentir-se únics, per sentir-se, per sentir... Quanta força en aquests éssers de bronze. Gustav Vigeland va aconseguir transmetre la bola de foc que duia a dins... Només un ésser gairebé sobrenatural és capaç de crear d'aquesta manera, amb tanta contundència i amb tant vigor... Només un veritable geni pot materialitzar la sensibilitat humana com ell ho va fer...

Han passat poc més de cinc minuts i continuo delirant... No he obert la boca en tot el viatge; només se m'ha sentit quan he cridat per la frenada de la furgoneta. En Gunnar em coneix bé i sap reconèixer en quins moments necessito tancar-me momentàniament en la meva esfera de vidre. I ara veu que és un d'aquests moments. Acabem de deixar enrere el rètol que indica la direcció de l'aeroport. Hi estem molt a prop. No em caldrà facturar la maleta. Ha aturat el *Ford Ka* davant de l'accés principal de *Moss Lufthavn Rygge*. Ens hem acomiadat d'una manera fugaç (la sensació de nebulosa continua asfixiant-me amb un somriure sarcàstic) i, després de mirar les pantalles, m'he dirigit, amb una estranya tremolor a les cames, cap a la meva porta d'embarcament. Són gairebé un quart de vuit del vespre. Truco a la Cati per avisar-la que estic a punt d'agafar

l'avió. La seva veu se'm clava. He de penjar-li i anar corrents al lavabo per vomitar... Torno a tenir una forta sensació de mareig. Em mullo la cara i els cabells. No pot ser el que m'acaba de dir la Cati. Només demano a no sé qui que em permeti arribar abans que l'amiga Elvira no marxi per sempre! Els metges han dit que el vessament cerebral és completament irreversible. Sento que centenars de fragments punxeguts de vidre se'm claven per dins... Tot s'enfosqueix...